Ετος Ζ' — Αριθμος 525 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 8 Νοεμβριου 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — *Φ. Γκουεράτση*: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. *Παπᾶ*. — *Γεωργίου Ὀρέ*: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30ὴν παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Αὐτὸς εἶχε μεταβῆ εἰς προϋπάντησιν ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Νοὲλ Τρελὰν πρὸ δέκα ἐτῶν. Μύρια περιστατικὰ ἀνεγενῶντο ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, ἐφ' ὧν τότε οὐδαμῶς ἐπρόσεξεν, ὡς ἡ ἀναχώρησις τοῦ Νοὲλ τὴν νύκτα αἴφνης, ἐνῷ ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ διαμείνῃ ἐπί τινα χρόνον εἰς τὸ χωρίον, ἡ πληρωμὴ τῶν χρεῶν αὐτῶν, οἱ φόβοι τοῦ πατρός του, ὁ μετὰ δύο ἔτη θάνατός του, ἀπαίσιος καὶ ἀνεξήγητος ἐκτὸς τῆς οἰκίας ἐν μέσῃ ὁδῷ τὴν νύκτα.

Ἡ Μαριάννα λοιπὸν ἔλεγεν ἀληθῆ.

Ἡ δύστηνος ἀπηλλάσσετο τοῦ βαρύνοντος αὐτὴν ἀφορήτου φορτίου.

Ἡ Ζουάννα Τρελὰν ἐπεφαίνετο ὡς ἡ θεία δικαιοσύνη, φέρουσα τὴν τιμωρίαν φοβεροῦ ἐγκλήματος.

Ὁ χωροφύλαξ διετέλει ἐν ἄκρᾳ ἀμηχανίᾳ.

Συνέστρεφε τὸν μύστακα καὶ ἔδακνε τὰ χείλη. Δὲν ἐφοβεῖτο τὸν Ἰάκωβον. Ὁ Μισὸ ἦτο γενναῖος, ἀλλ' ἡ Ἀγνή, ὀρθία πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της, ἠτένιζεν ἤδη τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς τῆς προτεραίας καταστάντας ἀμειλίκτους ἐχθρούς, δι' ὀφθαλμῶν ἀπαστραπτόντων ἐκ τῆς ὀργῆς.

Μετὰ τὰς συγκινήσεις τῆς νυκτός, αὗται, ἃς ἤδη ὑφίστατο παρώξυνον αὐτὴν μέχρι παραφροσύνης.

Ἡ ἀναίσθητος ἤδη μήτηρ της ἐστηρίζετο ὑπὸ τοῦ σιδηροῦ βραχίονος τοῦ Ἰακώβου ὡς σῶμα ἄψυχον.

Ὁ Λεσγιδοὺ ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ἐνωμοτάρχου.

— Ἂν δὲν ἠξεύρεις τί νὰ πράξῃς, εἶπεν, ὑπάρχει ὁ εἰρηνοδίκης τοῦ Ἐλβέν. Πήγαινε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς. Αὐτὸς θ' ἀποφασίσῃ. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι σοβαρά, πολὺ σοβαρά!

Καὶ προσέθηκεν ἐπίτηδες:

— Ἄλλως τε προέφεραν τὸ ὄνομα τοῦ Ζεανίνου. Αὐτὸς θὰ διαφωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην,

Ὁ Ἰάκωβος ἠτένισεν ἡσύχως τὸν Λεσγιδού.

— Σέ, ἔχιδνα, εἶπε, θὰ σὲ κατασυντρίψω.

Καὶ πλήττων τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς προσέθηκε:

— Νά, ἔτσι!

Ὁ Λεσγιδοὺ ἐκίνησε τοὺς ὤμους.

— Ἀπειλαὶ ληστοῦ, εἶπεν, ἄλλοτε ἦσαν καλαί. Τώρα, κύριε, ζῶμεν, εἰς τὸν αἰῶνα τῶν φώτων. Τὸ βασίλειον τῆς δυνάμεως παρῆλθε, κύριε!

Ὁ Κορεντῖνος ἐπλησίασε τὴν Ζουάνναν, ἥτις ἵστατο ἀκίνητος ὡς ἀπολιθωθεῖσα.

— Ὀνομάζεσθε Ζουάννα Τρελάν; ἠρώτησε.

— Ναί.

— Θυγάτηρ τοῦ Νοὲλ Τρελάν;

— Ναί.

— Ἐχάσατε τὸν πατέρα σας;

— Ναί.

— Καὶ μᾶς κατηγορεῖτε;

Ἡ νεᾶνις παρετήρησε τὸν Κλαύδιον.

— Ὄχι, ἐψιθύρισεν.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Κορεντῖνος.

Καὶ μὲ ὕφος ἐπιβλητικόν, ὅπερ ἐθαύμασαν ὁ στρατηγὸς καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ προσέθηκεν:

— Εἶσθε μία Κερανδάλ. Ἠθέλατε κηλιδώσει τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σας.

— Ἐμπρός, εἶπε, Κλαύδιε, Ἀγνή, ἔλθετε. Ἡ ἑορτὴ ἐτελείωσε δι' ὑμᾶς. Δὲν ἔχομεν πλέον τί νὰ κάμωμεν ἐδῶ.

Ἔλαβε τὴν μητέρα του εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ ἔφερεν αὐτὴν τόσον εὐκόλως, ὡς εἰ ἦτο νήπιον ἐν τῇ κοιτίδι αὐτοῦ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Κλαύδιος ἐξήρχετο, ἡ καρδία τῆς Ζουάννας ἐσπαράχθη. Ἠνόησεν ὅτι ἐχωρίσθησαν διὰ παντός. Τὸ αἷμα τοῦ πατρός της ἔρρεεν ὡς ρύαξ μεταξὺ αὐτῶν.

Ἤθελε νὰ τὸν καλέσῃ καὶ νὰ κρατήσῃ αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν.

Ἅμα οὗτος ἀπεμακρύνθη, μὴ τολμῶν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ αἰσχυνόμενος ὡς εἰ αὐτὸς εἶχε διαπράξει τὸ ἔγκλημα, ἡ Ζουάννα ἀφῆκε μικρὰν κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Ἡ Νικὸλ καὶ ἡ Νιὸτ σπεύσασαι μετέφερον αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὴν κατέκλιναν εἰς τὴν κλίνην ἀφοῦ πρότερον ἐξέδυσαν αὐτήν.

Ὅτε ὁ Κορεντῖνος ἔφθασε μὲ τὸ φορτίον αὐτοῦ πλησίον τῆς ἁμάξης των, ὄχημα συνοδευόμενον ὑπὸ ἱππέων εἰσήρχετο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ ἔφιππος ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου ἀπεσπάσθη τῆς συνοδίας καὶ πλησιάσασα τὸν Κορεντῖνον ἠρώτησε:

— Τί συμβαίνει, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ;

— Δυστύχημα, φοβερὸν δυστύχημα!

— Ποῖον;

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε.

— Ἀλλὰ... πρέπει νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς.

— Οἴκτον!... ἐψιθύρισεν ὁ Κορεντῖνος.

— Θέλω νὰ τὸ μάθω, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ νεᾶνις.

— Ἀλλ' εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν λέγονται.

— Κορεντῖνε, ἀπαιτῶ τὰ πάντα νὰ μοὶ εἴπῃς, τὰ πάντα, μὲ ἀκούεις· ὅ,τι καὶ ἂν συμβαίνῃ. Ἐπανέρχεσαι εἰς Πενοέ;

— Ναί.

— Λοιπόν! Μετὰ δύο ὥρας νὰ ἦσαι εἰς τὴν Μαγευμένην Πέτραν. Θὰ ὑπάγω ἐκεῖ.

Εἰς τὴν λάμψιν τότε τῶν ὀφθαλμῶν της, εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τῆς φωνῆς της, εἰς τὴν ταραχήν της, ἐκεῖνος διεῖδε τὸ μυστικόν, ὅπερ αὕτη τῷ ἔκρυπτε.

Τὸν ἠγάπα ἴσως.

Πλήν, πῶς ἦτο δυτατὸν νὰ μὴ ἀποστρέψῃ ἡ Καικιλία τὸ πρόσωπον μανθάνουσα ὅτι ὁ οἶκός του ἦν οἶκος φονέων;

Ἔκυψε τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν συναινέσεως.

— Θὰ σᾶς ὑπακούσω, εἶπεν.

Ἡ ἅμαξα ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἴβ καὶ φέρουσα τὰς γυναῖκας καὶ τὸν Κλαύδιον μόλις ἦν εἰς τὰς τελευταίας οἰκίας τῆς κωμοπόλεως, ὅτε ὁ εἰρηνοδίκης ἔφθανεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου συνοδεόμενος ὑφ' ἑνὸς χωροφύλακος.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς εἶχεν ἤδη μάθει ἐκ τοῦ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου πλήθους τὴν βαρύνουσαν τοὺς Κερανδὰλ κατηγορίαν.

— Τί λέγουν; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ.

— Πρέπει νὰ μὲ διατάξητε διὰ νὰ σᾶς τὸ εἴπω.

— Λέγετε, εἶπεν ἡ νεᾶνις.

— Λέγουσιν ὅτι οἱ Κερενδὰλ ἐφόνευσαν ἕνα συγγενῆ των.

— Εἶναι ψεῦδος.

— Διὰ νὰ τὸν κλέψωσιν.

— Συκοφαντία!

— Αὐτὸ λέγει τὸ πλῆθος.

— Ἂς εἰσέλθωμεν, εἶπεν ἡ Καικιλία ἀφιππεύουσα καὶ ρίπτουσα τὸν χαλινὸν εἴς τινα ἀκόλουθον.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐμιμήθη αὐτήν.

Ὁ εἰρηνοδίκης ἦν ὑψηλὸς, ἰσχνὸς καὶ ἐρρυτιδωμένος.

Ὅτε ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ συνέβη ἡ θλιβερὰ σκηνή, ἣν ἀφηγήθημεν, οὗτος ἐκαθέσθη πρὸ τῆς τραπέζης, ἐν ᾗ εἶχον προγευματίσει ὁ Καρανδαίλ.

Ὁ στρατηγός, ὁ Μάξιμος καὶ ὁ δ'Εστρὲλ ἦσαν ἔτι εἰς τὰς θέσεις των.

Ἠθέλησαν ν' ἀπέλθωσιν· ἀλλ' ὁ Μιὸτ διέταξεν αὐτοὺς μετὰ σεβασμοῦ νὰ μείνωσι μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαστοῦ τῆς περιοχῆς.

Ὁ Λεσγιδοὺ ἔγραφε καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτοῦ.

— Λέγομεν λοιπόν, ὅτι ἡ Μαριάννα Κερανδὰλ ἐκ Πενοὲ ὁμολογεῖ ὅτι εἰς τῶν συγγενῶν της, πιθανῶς ὁ ἀποθανὼν σύζυγός της, ἐφόνευσε τὸν Νοὲλ Τρελάν, ἐξάδελφόν του, εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἔπαυλιν τοῦ Πενοὲ τῷ 1870.

Τὸ ὄνομα Τρελὰν ἀκούσας ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἔτεινε τὸ οὖς.

Ὁ εἰρηνοδίκης προσέθηκε:

— Ἡ ὁμολογία αὕτη προεκλήθη ἐκ τῆς παρουσίας, ἣν αὕτη δὲν προέβλεπε, τῆς δεσποινίδος Ζουάννας Τρελάν, θυγατρὸς τοῦ θύματος, ἥτις εἶναι ἐνταῦθα παροῦσα εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς χήρας Νικὸλ Ζακού, ἥτις δύναται νὰ μαρτυρήσῃ τῇ δικαιοσύνῃ περὶ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ της συμβάντων.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἦν ἔμφρων καὶ ἀνήσυχος.

Ἡ Ζουάννα Τρελὰν ἦτο ἐκεῖ πλησίον του!

Ὁ εἰρηνοδίκης ἐξηκολούθει· δίκαιον ὅμως εἶναι νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ κὺρ Λεσγιδοὺ μᾶλλον ἢ αὐτὸς συνέταττε τὴν ἔκθεσιν.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς οὐδεμίαν παρέλιπε λεπτομέρειαν δυναμένην νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν ὁμολογίαν τῆς Μαριάννας.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν βεβαίωσιν ὅτι ὁ Ζεαννῖνος ἐγνώριζε τὸ μυστηριῶδες μέρος ἔνθα ἐρρίφθη τὸ πτῶμα τοῦ Νοὲλ Τρελάν, ἐπέμεινεν ἐν λεπτομερείᾳ ἐπὶ τῆς ἐνδείξεως ταύτης χρησίμου οὔσης εἰς τὰς ἐρεύνας.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἀπειληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου ἐφοβεῖτο μὴ ἐκεῖνος τὸν φονεύσῃ. Ἔδει διὰ τοῦτο νὰ τὸν καταστρέψῃ καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀνίκανον νὰ τὸν βλάψῃ.

— Σέ, θὰ σὲ κατασυντρίψω, ἔχιδνα!

Ἐτόλμησεν ὁ Ἰάκωβος νὰ προφέρῃ τὴν ἀπειλὴν ταύτην.

Οὐδ' ἡ χωροφυλακὴ ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τοῦ Μισό, οὐδ' ὁ στρατὸς ἀντιπροσωπευόμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ λοχαγοῦ ἠμπόδισαν αὐτόν.

Καθ'ὅσον ὁ Λεσγιδοὺ ἐσυλλογίζετο μετὰ ψυχραιμίας τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ θέσιν, ἠσθάνετο ῥῖγος διατρέχον τὴν ἐπιδερμίδα του.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἂν ὁ ἄλλος εἶχε τὴν ἰσχύν, αὐτὸς εἶχε τὴν πανουργίαν καὶ θὰ ἐποιεῖτο χρῆσιν αὐτῆς.

Τῆς ἐκθέσεως συμπληρωθείσης ἀνέγνωσεν αὐτὴν παρρησίᾳ ὅλων.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ καὶ ὁ δ'Ἀμβαρὲς ἠκροῶντο μετὰ διαφόρων αἰσθημάτων τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐγγράφου, ὅπερ προώριστο διὰ τὴν ἀνάκρισιν τῶν Βάν.

Ὁ εἰρηνοδίκης προσεκάλεσε τοὺς μάρτυρτς νὰ ὑπογράψωσιν, ἀλλ' οὗτοι ἀπέφυγον καίτοι ἀνεγνώριζον τὸ ἀληθὲς τῶν ἀναφερομένων.

— Πρέπει πρῶτον, εἶπεν ὁ Μάξιμος νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ ἰατρῶν ἂν ὄντως ἡ γυνὴ αὕτη ἦναι παράφρων, ὅτε τὰ ὑπ' αὐτῆς λεχθέντα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀξίαν.

— Μεγαλητέραν ἀξίαν θὰ ἔχῃ, ὑπέλαβεν ὁ Λεσγιδού, ἡ ἀνεύρεσις τῶν λειψάνων τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου. Ὁ φύλαξ Ζεαννῖνος θὰ γνωρίζῃ ποῦ εὑρίσκονται. Τοῦτο ἄλλως τε δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει· εἶναι ἔργον τῆς εἰσαγγελίας.

[Ἕπεται συνέχεια].

Κ.

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

«Σφοδρὸν φύσημα ἀνέμου ἥρπασε τὴν συνέχειαν, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἤκουσα ἢ διακεκομμένως, ἐν μέσῳ τοῦ κρότου τῶν σειομένων παραθύρων καὶ τοῦ ἐν ταῖς αἰθούσαις συριγμοῦ τοῦ λυσσῶντος ἀνέμου, τοὺς ἑπομένους λόγους, τοὺς ὁποίους, ἔλεγεν, πότε ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος Ρινάλδου πότε ἡ ἄλλη:

»— Ἠδύνατο νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωήν, ὄχι ὅμως τὴν τιμήν... τὸ τέκνον ἐκεῖνο δὲν θὰ φέρῃ τὰ ἐμβλήματα τοῦ Ἀκουΐνου... ἦτο ἀπάτη, ἔγκλημα... φρονῶ ὅτι ἕνα μόνον λόγον πρέπει νὰ εἰπῆτε... ἐτελείωσεν... ἐτελείωσεν . . . οἱ νεκροὶ δὲν ὁμιλοῦν . . .

»Ἔφυγον ὅσον ἠδυνήθην ἀθορύβως, διότι ἐνόμισα, ὅτι οἱ ὁμιλοῦντες ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἤμην... Εἶχον μοῦ εἰπῇ ἀρκετὰ περὶ τῆς δεσποίνης Σπίνας ἡ νυκτερινή μου ἔνεδρα, ἡ ἐξωγκωμένη κοιλία της, οἱ κατεσπευσμένοι ἐκεῖνοι γάμοι... περισσότερα ὅμως μοὶ ἔλεγον οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀκούσῃ.

»Ἐσπέραν τινά, ἐνῷ ὑπήγαινα μόνος νὰ ἰδῶ ἂν ἡ θύρα τοῦ φρουρίου ἦτο κλεισμένη ἀσφαλῶς, ἐφάνη αἰφνιδίως ἐνώπιόν μου ἕνας κάποιος κόμης τῆς Τσέρρας, ὁ ὁποῖος, ὡς πτωχὸς εὐγενής, ἤρχετο συχνὰ εἰς τὸ φρούριον καὶ εἶχεν ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ κυρίου μου τόσον πολύ, ὥστε οὗτος οὐδὲν μυστικὸν εἶχε δι' αὐτόν.

»— Ὑποτελῆ, μοῦ εἶπε, τί θὰ ἔκαμνες διὰ νὰ ἀποκτήσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου;

»— Τί; εἰπέτε μου σεῖς τί πρέπει νὰ κάμω, διότι ἐγὼ δὲν εἰξεύρω.

»— Μικρὸν πρᾶγμα ζητοῦν ἀπὸ σέ, ὑποτελῆ, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ κύριός σου δύναται νὰ διατάξῃ εἰς σέ, καὶ ὅμως προτιμᾷ νὰ σὲ παρακαλέσῃ δι' αὐτὸ καὶ νὰ σοῦ προσφέρῃ ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν ἐλευθερίαν καὶ πολὺ καλὴν θέσιν.

»— Τί πρᾶγμα;

»— Μίαν μαχαιριά.

»— Ἔχω δοσμέναις ἑκατὸν μὲ ζημίαν μου, φαντασθῆτε ἂν δὲν θὰ δώσω καὶ μίαν δι' ὠφέλειάν μου.

»— Σημείωσε ὅμως καλῶς, ὅτι ἡ μαχαιριὰ αὐτὴ θὰ δοθῇ εἰς ἕνα κοιμώμενον μὲ μεγάλην προφύλαξιν τὴν νύκτα... δὲν θὰ ἔχῃς δὲ ἄλλο τίποτε μαζύ σου, παρὰ μόνον τὸ ἐγχειρίδιον.

»— Δὲν πρόκειται νὰ τρυπήσῃ κανεὶς ἕνα ἄνθρωπον. Τὸ ἐγχειρίδιον εἶναι ἀρκετόν... Ἔχετε δι' αὐτὸ καμμίαν ἐναντιότητα;

»— Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν, Ροβέρτε·

ἀλλὰ σύ, ὁ ὁποῖος εἶσαι συνειθισμένος νὰ κτυπιέσαι πάντοτε, καθὼς ἁρμόζει εἰς τίμιον ἄνθρωπον.

»— Ἂν κτυπιῶμαι τὴν ἡμέρα, μὴ πιστεύσετε ὅτι δὲν κτυπιῶμαι προθυμότερον τὴν νύκτα· καὶ ἂν κτυπάω κατάστηθα, μὴ νομίσετε, ὅτι δὲν θὰ ἐκτύπων καλλίτερον εἰς τὴν πλάτην. Ὅταν μπορῇ κανεὶς νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον, δὲν εἶμαι ἐκεῖνος, αὐθέντα, ὁ ὁποῖος θὰ προτιμήσω νὰ τρέχω εἰς τὸν ἀνήφορο καὶ τὸν κατήφορο.

»— Φρόνιμα ὡμίλησας, ὑποτελῆ. Νὰ ἦσαι ἕτοιμος αὔριον αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὥραν, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ὁδηγήσω εἰς τὸ *καρτέρι*... Ἕως τὴν ὥραν ἐκείνην ἔχεις ὅλον τὸν καιρὸν νὰ *ἑτοιμάσῃς* . . . τὸ ἐγχειρίδιον.

»— Βεβαίως, γενναῖέ μου κύριε, αὐτὰ τὰ πράγματα θέλουν νὰ *ἐξετάσῃ κανεὶς ὀλίγον καὶ τὴ συνείδησί του.*

»Βλέπετε, πάτερ, ποῦ ἔφθανε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἀσέβειά μου. Μετεχειριζόμην χλευαστικῶς τοὺς λόγους τῆς εὐσεβείας καὶ ἐπροσποιούμην, ὅτι ἔθετον τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος.

»— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησα λέγων εἰς τὸν κόμητα τῆς Τσέρρας, καὶ ὅμως, γενναῖε κύριε, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ὑπακούσω, ἂν δὲν ἔχω τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ βαρόνος θὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθην.

»— Μὴ θ' ἀμφιβάλῃς, ὑποτελῆ, διὰ τὴν πίστιν τοῦ βαρόνου σου;

»— Ὄχι διὰ τὴν πίστιν τοῦ βαρόνου, ἀλλά...

»— Διὰ τίνος;

»— Τὴν ἰδικήν σου.

»— Καὶ ποίους λόγους ἔχεις, ὑποτελῆ, νὰ δυσπιστῇς εἰς ἐμέ;

»— Καὶ ποίους λόγους ἔχω νὰ ἐμπιστεύωμαι;

— Δὲν βλέπεις, ὅτι καθ' ἑκάστην ἱππεύω εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ βαρόνου σου; στοχάζεσαι, ὅτι θὰ σοὶ ἔλεγον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος δὲν διέταξε;

»— Μὴ ἡ γενεὰ τῶν προδοτῶν ἐχάθη ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς;

»Τότε εἶδα τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόμητος νὰ στριφογυρίζουν ἀγρίως, καὶ τὸ πρόσωπόν του νὰ γίνῃ κατακόκκινον . . . Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ φανῇ ὠργισμένος, διότι ἐγὼ εἶχον τότε φήμην ἀγρίου καὶ ἐκεῖνος ἐφοβεῖτο πολύ.

»— Λοιπόν, εἶπε, διὰ νὰ λείψουν οἱ πολλοὶ λόγοι, τί θέλεις νὰ σοὶ φέρω διὰ νὰ πεισθῇς περὶ τῆς θελήσεως τοῦ κυρίου σου;

»— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω.

»— Σὲ φθάνει τὸ δακτυλίδι του;

»— Μὲ φθάνει, αὐθέντα.

»— Λοιπὸν αὔριον αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὥραν νὰ ἦσαι ἐδῶ, καὶ θὰ σοὶ φέρω τὸ δακτυλίδι.

»Δὲν εἶχα τὶ νὰ ἀπαντήσω. Εἶδα τὸ δακτυλίδι, τὸ παρετήρησα, τὸ ἐγύρισα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, μὴν ἤθελε ἀπατηθῶ... ἦταν ἐκεῖνο.

»— Τρέμεις; μοῦ εἶπεν ὁ κόμης τῆς Τσέρρας, ὅταν, ἀφοῦ μὲ ἔκαμε νὰ περιπατήσω πολλὴν ὥραν μὲ δεμένους τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ ἔφερεν εἰς ὑπόγειον διάδρομον.

»— Τρέμω, ναί, ἀλλ' ἀπὸ τὸ κρύο.

»— Εἰμπορεῖ νὰ τρέμῃ κανεὶς καὶ ἀπὸ φόβο.

»— Ναὶ τρέμει... ἀλλ' ἀπὸ τὸ κτύπημα, φαίνεται ἂν τρέμῃ ἀπὸ φόβο ἢ ἀπὸ κρύο.

»— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν τώρα, διότι ἐφθάσαμεν.

»Μοῦ ἔλυσε τοὺς ὀφθαλμούς. Εὑρέθην εἰς τὸ σκότος... τὸ σκότος δὲ εἶναι ὁ ἁρμόζων εἰς τὸ ἔγκλημα σύντροφος.

»— Καταίβα ὅσον δύνασαι πλέον ἥσυχα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὑψηλὸν περισσότερον ἀπὸ δύο σπιθαμαίς... Καταίβασε πρῶτα καλὰ τὸ ἕνα πόδι, ἔπειτα τὸ ἄλλο... Προχώρησε τρία βήματα δεξιὰ καὶ θὰ εὕρῃς τὸ κρεββάτι, ὅπου κοιμᾶται.

»— Ποῖος;

»— Καὶ τί σὲ μέλει ποῖος εἶναι ὁ κοιμώμενος; Σὺ δὲν ἔχεις νὰ προσέξῃς εἰς ἄλλο, ἢ εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃς.

»— Τί μὲ μέλει; Παναγία μου! Μὲ μέλει καὶ πολὺ μάλιστα... Δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἦναι ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου;

»— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα, ὅτι φοβεῖσαι; Ἔλα νὰ σοῦ δέσω πάλιν τὰ μάτια καὶ νὰ σὲ φέρω ὀπίσω εἰς τὸ φρούριον.

»— Ἀπαντήσατέ μου... καὶ ἔκαμα, πάτερ, φοβερώτατον ὅρκον... Εἶναι ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου;

»— Δὲν εἶναι σύντροφός σου.

»— Εἶναι φίλος μου;

»— Ὄχι, δὲν εἶναι φίλος σου.

»— Ὄχι;

»— Ἂν ἦναι, νὰ κολασθῶ.

»— Τώρα θὰ ἰδῆτε, ἂν φοβοῦμαι.

»Καὶ ταῦτα εἰπων, ἐκαταίβηκα ἡσύχως καὶ ψηλαφῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς, διότι εἰς τὴν δεξιὰν ἐκράτουν τὸ ἐγχειρίδιον, ἔψαυσα τὸ σῶμα τοῦ κοιμωμένου. Εὕρηκα ποῦ ἦτον ἡ καρδία, ἔθεσα ἐπ' αὐτῆς τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου, ἔπειτα, ἀνυψώσας αὐτό, ἐκτύπησα δι' ὅλης μου τῆς δυνάμεως... Ποία σπαρακτικὴ κραυγή! (καὶ ὁ ἑτοιμοθάνατος ἔφραττε τὰ ὦτα, ὡσανεὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουεν αὐτήν). Ὁ κόμης Ἀνσέλμος τῆς Τσέρρας, προχωρήσας εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ ἀνοίγματος, ἄναψε κλεπτοφάναρον καὶ ἠρώτησε:

»— Ἀπέθανεν;

»Θρόνοι τοῦ παραδείσου! Μία ἀκτῖνα φωτὸς ἔπεσεν εἰς τὸ αἱματωμένον ἐκεῖνο κρεββάτι καὶ ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς φονευθείσης... ἦτο ἡ δέσποινα Σπίνα!... Ἔτρεχα ὁλόγυρα εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς τυφλὸς ἀπὸ τὴν μανίαν, καὶ ἐφώναζα ὡς κολασμένος... Ὅτε κλαυθμυρισμὸς βρέφους ἠκούσθη ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου ἐκείνου τῆς ὀργῆς, τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης. Μὲ ἓν πήδημα εὑρέθην εἰς τὸ κρεββάτι, ἤνοιξα τὰ σινδόνια καί, οἰκτρὸν θέαμα! ἓν βρέφος ἐκυλίετο εἰς τὸ αἷμα. Ὁ πόνος εἶχεν ἐπισπεύσῃ τὴν γέννησιν, καὶ ἴσως ἦλθεν εἰς τὴν ζωὴν διὰ νὰ δοκιμάσῃ πόσον σκληρὸς εἶναι ὁ θάνατος, ἂν ἡ μήτηρ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεββάτι, νὰ φέρῃ στὰ στήθια της τὸ μωρὸ καὶ νὰ τὸ καταφιλῇ. Τὸ αἷμα, ἀναπηδῶν ἀπὸ τὴν πληγήν, εἶχε γεμίσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ βρέφους, καὶ ἡ δέσποινα, ἀνοίξασα μὲ ἀγωνίαν τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπε μετὰ βίας τοὺς ἑπομένους λόγους:

»— Λάβε, ἀθῷον, αὐτὸ εἶναι τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ δώσῃ εἰς τὸ τέκνον της ἐκείνη, ἡ ὁποία ἔκαμε νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ θλῖψιν ὁ πατήρ της, καὶ ἐξέπνευσεν ... Ἐτύλιξα μὲ ἕνα ὕφασμα τὸ βρέφος, ἔτρεξα πρὸς τὸν κόμητα τῆς Τσέρρας, καὶ μὴν εἰξεύρων καὶ ἐγὼ τί ἔκαμνα τὸ ἔδωσα εἰς αὐτόν. Ὀλίγον δ' ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω καὶ νὰ γίνῃ κομμάτια.

»— Ἀνσέλμε, τί ἔπραξες; Ἀνσέλμε! ἐκραύγαζε φθάνων ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ διαδρόμου ὁ κόμης Ρινάλδος, καὶ ἰδὼν τὸ φρικῶδες θέαμα, ἔπεσεν ἡμιθανὴς χαμαί. Δὲν ὑπερέβην τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς σου, Ρινάλδε, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κόμης τῆς Τσέρρας, ὅθεν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς ἀπὸ κάθε ἐνόχλησιν καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

— Τί περισσότερον νὰ σᾶς εἴπω διὰ τὴν διαβολικὴν ἐκείνην ψυχήν; Δεικνύων ὅτι ἤθελε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν τοῦ κόμητος τῆς Καζέρτας, μοῦ ἐπρότεινε νὰ κτυπήσω τὸ βρέφος ἐκεῖνο εἰς τὸν τοῖχον, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ, ὡς ἔλεγεν, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐνόχλησιν... Ἐγὼ εἶπον εἰς αὐτὸν νὰ προσέξῃ καλῶς, διότι ἡ ψυχὴ ἐκείνη μεταβαίνουσα εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Ἅδου θὰ ἐδείκνυεν εἰς τὴν ἰδικήν του τὴν ὁδὸν τῆς κολάσεως . . . καὶ τοιουτρόπως ἔσωσα τὸ βρέφος. Ὁ κόμης Ρινάλδος, μόλις ἀνέκτησε κατὰ τὸ ἥμισυ τὰς αἰσθήσεις του, ἐνθυμεῖτο τὴν ἀπώλειαν τῆς συζύγου του, καὶ ἐλησμόνησε τὰ σφάλματά της, ἢ ἂν ἐνθυμεῖτο αὐτὰ ἐπίστευεν ὅτι ἦσαν ἀποτελέσματα τῆς τρομασμένης φαντασίας του. Ὁ Ἀνσέλμος τῆς Τσέρρας, μετ' οὐ πολὺ μεταβαλὼν σχέδιον, ἀντὶ νὰ μὲ ἐμποδίζῃ ἀπὸ τοῦ νὰ σώσω τὸ βρέφος, ἀφοῦ πρῶτον μὲ ἠνάγκασε νὰ ὁρκισθῶ ὅτι θὲν θὰ ἐφανέρωνα τὴν γέννησίν του εἰς ψυχὴν ζῶσαν, μὲ ἐσυμβούλευε καὶ μὲ ἐβοήθει νὰ τὸ ἀναθρέψω καλῶς. Τὸ βρέφος ἐκεῖνο ηὔξησε ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ. Ὠδηγήθη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τόσον ἤρεσεν εἰς τὸν βασιλέα Μαμφρέδην, ὥστε κατ' ἀρχὰς συγκατέλεξεν αὐτὸ εἰς τοὺς οἰκέτας του, καὶ ὅτε ηὔξησε τὸ ἔκαμε ἀκόλουθον... Θὰ ἦτο δὲ ἀκόμη εἰς τὴν αὐλήν, ἂν...

— Τελείωσε.

— Δὲν ἦτο τώρα ἐνώπιόν μου.

Εὐμενέστατε ἀναγνῶστα, ἂν ἦσαι *ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν, οἵτινες ἐννοοῦσι*, δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς μόνος ὅτι ἡ τέχνη τοῦ γράφειν μὴ ἔχουσα ἢ ἓν καὶ μόνον σημεῖον, ὅπως παραστήσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος, ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ τοῦτο ὡς προσήκει, — διότι διὰ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἔχοντες

καρδίαν ἐκ πάγου, τὸ σημεῖον τοῦτο οὐδὲν δηλοῖ,— διὰ δὲ τοὺς λοιπούς, οἵτινες αἰσθάνονται ὀλίγον, τὰ συναισθήματα, ἅτινα περιγράφομεν δὲν εἶναι σπάνια, ἀλλὰ μοναδικά, καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν *διαβολικὴν ἐπιστήμην* τοῦ ἐξευτελίζειν τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Ρογῆρος εὑρέθη αἴφνης ἐστερημένος τοῦ πατρός, ὃν ἐπίστευεν ὅτι εἶχε, χωρὶς νὰ ὑποδειχθῇ αὐτῷ ἕτερος· ἀποσπασθεὶς ἀπὸ ἀλγεινῆς βεβαιότητος, κατεκρημνίσθη εἰς ἀλγεινοτέραν ἀμφιβολίαν. Ἡ συμφορὰ περιέπλεξεν αὐτὸν ἐν τῷ ἐγκλήματι. Ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε καταφρονήσει τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων. Τότε ἐμίσει αὐτήν, διότι ἔβλεπε τὰ πάθη, ἅτινα ἐνόμιζε γενναῖα, νὰ μεταβάλλονται εἰς ὄργανα ἀτιμίας. Ἡ ἀθῳότης του εἶχεν ὠθήσῃ αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὁμοίου του : ὁ οἶκτος, νὰ θεωρῇ ὡς πατέρα του τὸν μὴ ὄντα τοιοῦτον : ἡ ὑϊκὴ ἀγάπη, νὰ παραδώσῃ τὸν βασιλέα του, ὅπως ἐκδικήσῃ τὸν τοῦ πατρός του ὄλεθρον. Τοιαύτῃ περιπλοκὴ μυστηριωδῶν γεγονότων : τόσαι ῥαδιουργίαι ἐξυφανθεῖσαι, ὅπως παρασύρωσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἔγκλημα: τὰ προσφιλέστερα αἰσθήματα χλευασθέντα: ἡ λύσσα, τὸ αἶσχος, ἡ ἀγωνία, τὸν ἐβασάνιζον τόσον, ὥστε ἁρπάσας τὰ σίδηρα τῆς κλίνης ἔσειεν αὐτὴν μετὰ τόσης ὁρμῆς, ὥστε καὶ ὁ ἑτοιμοθάνατος, καὶ τὰ στρώματα καὶ πανθ' ὅσα ἦσαν ἐπ' αὐτῆς, ἀνεπήδων. Ὁ ἐσταυρωμένος ἔπεσε χαμαί. Ὁ ἑτοιμοθάνατος ἐνηγκαλίσθη τὸν πνευματικὸν καὶ ἔκρυψεν αὖθις τὸ πρόσωπον εἰς τὸ στῆθός του.

— Καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐτιμώρησε τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο. Ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀνθρώπων δὲν ἀνεκάλυψεν αὐτό ;

— Ὦ ! παρακάλει τὸν Θεόν, νὰ μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ ἔγκλημα ὁ ἰσχυρός, διότι μόλις φροντίζει καὶ νὰ τὸ ἀποκρύψῃ. Οὐδεὶς τὸ τιμωρεῖ.

— Καὶ ἡ ἀδελφοκτονία τοῦ Μαμφρέδου, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ εἶπον ;

— Ἦτο ψεῦδος.

— Καὶ ἡ ἀπὸ Ἐρρίκου τοῦ *Χωλοῦ* γέννησίς μου ;

— Ψεῦδος.

— Καὶ ὁ Ἐρρῖκος ;

— Τὸν διετήρουν, καθὼς πιστεύω, διὰ νὰ τὸν ἀντιτάξωσιν εἰς τὸν Μαμφρέδην, ὡς μνηστῆρα τῆς βασιλείας. Ἀφοῦ δὲ τὸν εἶδον ἐκ τῆς πολλῆς λύπης νὰ χάσῃ τὸν νοῦν, τὸν ἐφύλαξαν ζῶντα, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ τὸν φονεύσωσιν, ἢ διότι ἔκτοτε ἐσχεδίασαν νὰ τὸν παρουσιάσωσιν ὡς πατέρα σου καὶ τοιουτοτρόπως νὰ σὲ ἐξωθήσωσιν εἰς τὸ νὰ προδώσῃς τὸν βασιλέα σου.

— Ἀλλὰ τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶν ὅριον κακοτροπίας ! Καὶ σὺ τὸ ἤξευρες, Ροβέρτε ;

— Τὸ ἤξευρα.

— Καὶ μὲ ἐπρόδωσες ;

— Εἶχον ὁρκισθῇ νὰ μὲ κάμουν *μεγάλον* καὶ νὰ μὴ σὲ φονεύσουν.

— Ψυχὴ κολασμένη, ἔσο κατηραμένη αἰωνίως

— Πάτερ ! τὸν ἀκούετε ; . . . Δὲν μὲ ἐσυγχώρησες ;... δὲν ὡρκίσθης νὰ μὲ συγχωρήσῃς ;

— Ναί, τὸ ὡρκίσθην· ἀλλὰ τώρα ἐπιορκῶ. Ὅπου δήποτε καὶ ἂν μεταβῇ ἡ ψυχή σου, ἢ εἰς τὸν παράδεισον, ἢ εἰς τὴν κόλασιν, θὰ τὴν καταδιώκω πάντοτε καὶ θὰ τὴν καταρῶμαι, ἄνευ διακοπῆς.

— Μὴ τὸ λέγῃς, Ρογῆρε ! . . . Πάτερ, παρακαλέσατέ τον νὰ μὴ τὸ λέγῃ ! Εἰπέτε εἰς αὐτὸν διὰ πόσης μετανοίας προσεπάθησα νὰ ἐξαγνίσω τὸ ἔγκλημά μου . . . Ἔπειτα σοῦ ἔσωσα τὴν ζωήν, Ρογῆρε. . .

— Κατηράσθην ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μοὶ ἔδωκεν αὐτήν. . . Καὶ σέ, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἤθελε μὲ βλάψῃς τὸ παραμικρόν, θὰ κατηρώμην, διότι μοὶ ἔσωσες αὐτήν. Ἀπόθανε κολασμένος.

— Ἀνοικτίρμον ! . . . θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ πληρώσῃς πικρῶς αὐτὴν τὴν σκληρότητά σου . . . Ἕτοιμος νὰ ἐμφανισθῶ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Θεοῦ, αἰσθάνομαι ὅτι τὰ ἐγκλήματά μου εἶναι πολλὰ καὶ βαρύτατα, ὅπως μοὶ συγχωρηθῶσιν. . . Ἡ συγχώρησίς σου δὲν θὰ μὲ ὠφέλει, ἀλλὰ θὰ συνηγόρει ὑπὲρ σοῦ, ὅταν θὰ δικασθῇς καὶ σὺ μὲ τὴν σειράν σου. . . Μίαν φορὰν ἀκόμη . . . θὰ κρατήσῃς τὸν ὅρκον σου ;

— Ὄχι.

— Πήγαινε λοιπὸν καὶ ἄφησέ με νὰ ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ.

— Ὄχι. . . ἄχρις οὗ ὁ πέπλος τοῦ θανάτου καλύψῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου, βλέπε με καὶ ἀπόθανε κολασμένος.

Μόλις ὁ Ρογῆρος ἐτελείωσε τοὺς πικροὺς τούτους λόγους, καὶ ἠνεῴχθησαν αἱ θύραι τοῦ κελλείου, ἐπεφάνησαν δὲ δύο σειραὶ μοναχῶν, φερόντων λαμπάδας ἀνημμένας. Τελευταῖος πάντων ἤρχετο σοβαρὸς ὁ ἱερεύς, ὃν ὁ Ρογῆρος εἶχε συναντήσῃ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, φέρων ὑπὸ μεταξωτὸν φελόνιον τὸ ἅγιον μῦρον. Δέον δὲ νὰ σημειώσωμεν ὅτι, κατὰ τοὺς θρησκευτικοὺς κανόνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ μυστήριον τοῦτο δὲν ἐτελεῖτο ἢ ὅταν ὁ ἀσθενὴς ἦτο εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου.

Ὁ ἱερεύς, προχωρήσας καὶ ἰδὼν τὸν Ρογῆρον ἔχοντα ἀνυψωμένην τὴν χεῖρα, ἐν στάσει ἀνθρώπου καταρωμένου, καὶ τὸν Ροβέρτον, τὸν ἐν τῇ μονῇ καλούμενον *Αἰγίδιον*, ἐν στάσει ἱκετευτικῇ, τρέμοντα ἐκ τοῦ φόβου τῆς προσεχοῦς κολάσεως, ἱδρῶτι περιρρεόμενον καὶ φαινόμενον ὅτι εἶχεν ἐξαντλήσῃ πάντα τὰ μέσα, δι' ὧν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ κινήσῃ εἰς συμπάθειαν ἄλλον ἄνθρωπον, ἐνόησε τί συνέβαινεν· ὅθεν στραφεὶς πρὸς τὸν ἠδικημένον, μετὰ τῆς ὑπερηφανίας, ἣν παρέχει ὁ ζῆλος, ἔθιξε τὸ μέτωπον αὐτοῦ εἰπών :

— Θνητέ, δύνασαι τὰ τρέφῃς αἰώνιον μῖσος ;

— Ἀγνοῶ, πάτερ, ἂν δύναμαι· ἀλλὰ τὸ θέλω.

— Ἄξιε υἱὲ τῆς ἐκπεσούσης γενεᾶς, τὸ αἴσθημά σου συμμετέχει τῆς εὐτελείας τῶν σκωλήκων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖσαι· οἱ στοχασμοί σου ἀνήκουσιν εἰς τὸν βόρβορον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννήθης, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐπανέλθῃς !

— Αὐτὸς ἐφόνευσε τὴν μητέρα μου (ἐκραύγασεν ὁ Ρογῆρος δεικνύων τὸν ἀσθενῆ). Πῶς θέλετε νὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν καταρῶμαι ;

— Αὐτὸς ἀπήντησεν ὁ ἱερεύς, ὑψώσας τὸν δάκτυλον πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐπέτρεψε νὰ φονευθῇ ὁ υἱός του, ὅπως εὐλογήσῃ.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι Θεός.

— Γινώσκω ὅτι εἶσαι πηλός. Ἀλλ' ὑπάρχει ἐν σοὶ σπινθὴρ τις θεότητος, μόριόν τι τοῦ θείου νοός, ὅπερ ὀφείλει νὰ καταβάλῃ πᾶσαν φροντίδα ὅπως ἀκολουθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ Πλάστου του, ἀρέσῃ εἰς αὐτὸν καὶ καταστῇ ἄξιον τῆς δόξης ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος μᾶς προσκαλεῖ διὰ πάντων τῶν τεραστίων τῆς δημιουργίας. Ὁ ἀναμάρτητος Αἰώνιος ἐσυγχώρησεν αὐθορμήτως τὸ ἁμάρτημα· ἐσυγχώρησε καὶ σέ, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἁμαρτωλὸς καὶ τὸν ὁποῖον ἱκετεύομεν γονυπετεῖς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ρογήρου καὶ ἀνυψώσας τὰς χεῖρας ἐξώρκιζεν αὐτόν, ὕψιστον δίδων ἀγάπης παράδειγμα. Οἱ ἄλλοι μοναχοί, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τοῦ ἡγουμένου των, ἔπραξαν τὸ αὐτό, κράζοντες ὁμοθύμως :

— Συγχώρησον !

— Καὶ ἂν μοῦ ἔδιδον ἔτι τὸ κράτος τοῦ κεραυνοῦ, καὶ ἂν μοὶ παρεχωρεῖτο ἡ ἐπὶ τῶν ὑπαγορεύσεων τοῦ νοὸς ἐξουσία... καὶ ἂν τὸ σύμπαν μιᾷ φωνῇ μὲ ἐπευφήμει, καὶ αἱ μυριάδες τῶν ἀγγέλων ἔψαλλον αἰωνίως εἰς ἐμὲ *ὡσαννά* ! δὲν θὰ ἀπέσυρον πάλιν τὴν κατάραν μου. . . Ἔσο κατηραμένος ! . . . ἀνέκραξεν ἰσχυροτέρᾳ ἔτι τῇ φωνῇ ὁ Ρογῆρος, τινάξας ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς του ἐπὶ τοῦ ἑτοιμοθανάτου. Ἔσο κατηραμένος ! καὶ μετ' ἐμοῦ ἂς σὲ καταρασθῶσι πᾶσαι αἱ ἐνσώματοι καὶ αἱ ἀσώματοι οὐσίαι, οἱ νεκροί, οἱ ζῶντες, οἱ μὴ γεννηθέντες ἔτι. Εἴθε ἀπὸ τὰς χεῖράς μου ταύτας νὰ πίπτωσιν αἰωνίως φλόγες ἐπὶ τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν ἐν τῷ ἐγκλήματι συνενόχων σου ! Εἴθε νὰ μὴ ὑπάρξῃ στόμα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ σὲ χλευάζῃ· πλάσμα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ γελᾷ βλέπων τὴν φρικώδη τιμωρίαν σου! Εἴθε ἡ σκληρότης μου αὕτη νὰ φέρῃ καὶ ἐμὲ εἰς τὴν κόλασιν, νὰ κολάζωμαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπου καὶ σύ, διότι τότε σὺ μὲν θὰ μὲ βασανίζῃς διὰ τῆς ἀλγεινῆς ἱστορίας, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ βασανίζω διὰ τῶν ἀγρίων μου ἐπιπλήξεων... Θὰ ἤμεθα καὶ οἱ δύο δαίμονες. . . καὶ δαίμονες ἀνοικτίρμονες καὶ ἀμείλικτοι.

Ἀπώθησε τὸν γέροντα ἡγούμενον, ὅστις εἶχεν ἐναγκαλισθῇ τοὺς πόδας του, ἐξήπλωσεν αὐτὸν χαμαὶ καὶ διὰ τεραστίου ἅλματος εὑρέθη ἔξω τοῦ κελλείου.

Τὸ ἅγιον μῦρον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἀνεμίχθη μετὰ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἔρρευσεν ἀπὸ τοῦ τραυματισθέντος μετώπου τοῦ πτωχοῦ ἡγουμένου, ὅστις, ἀδιαφορῶν περὶ τοῦ τραύματος καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν περιεστώτων, ἀνηγέρθη καὶ ἐπορεύθη ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν εὐσεβῆ ὑπηρεσίαν του, διὰ τοῦ ἐναπολειφθέντος μύρου.

Ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἑτοιμοθανάτου, ἤρχισε τὴν κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην λεγομένην εὐχήν, ὅτε ὁ πνευματικὸς ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς κλίνης ὤν, εἶπεν ἀσθενῇ τῇ φωνῇ :

— Ἐξέπνευσεν !

Ὁ ἡγούμενος παρετήρησε τότε προσεκτικώτερον καὶ εἶδε τὸν Ροβέρτον ἔχοντα τά τε ὄμματα καὶ τὰ χείλη διεσταλμένα... Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς του... ἐφαίνετο ζῶν... Ἔθετε τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς καρδίας του, —ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἂν εἶχε θέσῃ αὐτὴν ἐπὶ λίθου.— Τότε ἀνεγείρας μίαν τῶν ἄκρων τῆς σινδόνης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ εἰπών :

— Ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ.

ΙΘ'

Ἀπὸ ρίζα πικρή, πικρὰ γεννιῶνται
Τὰ φύλλα κ' οἱ καρποί.—Φρίκη καὶ φόβος.
Δάκρυα καὶ στεναγμούς, τροφὴ μονάχη
Εἶναι τῆς δυστυχίας.—Πάντα νέα
Μαρτύρια 'ς τὴ γῆ τὴ βασανίζουν...
Κ' αἰώνια βασταίνουν εἰς τὸν κόσμο
Τὰ δάκρυα μονάχα δι' ἐκείνην.

(ΟΡΕΣΤΗΣ, ἀρχαία τραγῳδία.)

— Πήγαινε, τρέξε, Βελτράμε... φέρε μου ἀμέσως τὰ ὅπλα μου... καὶ τὴν λόγχην... καὶ τὸ ξίφος... καὶ ..

— Τὸ ἐγχειρίδιον ;

— Βέβαια, καὶ τὸ ἐγχειρίδιον... τὴν εὐγενεστέραν ἐφεύρεσιν τῆς καταστροφῆς, ὁποία τιμᾷ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα... τὸ ἐγχειρίδιον... ἐπίσαξε δὲ καὶ τὸν ἵππον μου.

— Παναγία Παρθένε ! Θέλετε νὰ ἀναχωρήσητε, γενναῖε ἱππότα ;... Προσέξετε τί θὰ κάμετε, διότι ἡ πληγαίς σας μόλις τώρα ἔκλεισαν, καὶ τόσον ἀδύνατος δὲν εἰξεύρω ἂν...

— Πήγαινε, καὶ κάμε ὅ,τι σὲ διέταξα. Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ φροντίζῃς περὶ τῆς ὑγείας μου ; Ποῖος σὲ κατέστησε τόσον τολμηρὸν νὰ προβλέπῃς διὰ τὸ καλόν μου; Ὅποιος ὤφειλε καὶ ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο δὲν φροντίζεις, καὶ θέλεις νὰ φροντίσῃς σὺ ἄθλιε, ὁ ὁποῖος δὲν εἶσαι ἀρκετὸς νὰ φροντίσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου. Φρονεῖς ὅτι εἶσαι ὀλιγώτερον ἄθλιος, ὀλιγώτερον ἀσθενής, ὀλιγώτερον μοχθηρὸς ἀπὸ ἐμέ ;

— Ἀλλὰ ἐγώ, γενναῖε ἱππότα, ἄμποτε νὰ ἀποθάνω ἀφορεσμένος, ἂν καταλαβαίνω γρῦ ἀπὸ τοὺς λόγους σας... Μὴν εἴδετε ταὶς ἀνεράϊδες σὲ καμμιὰ φράκτη ; Ἀφίσατε, δὲν εἶναι τώρα ὥρα διὰ τὸ ἄλογο... Ὁ κὺρ Γῖνος δὲν ἦλθεν ἀκόμη, καὶ δὲν εἶναι εὐγένεια νὰ φύγετε χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετίσετέ.

— Τί μοῦ ὁμιλεῖς περὶ εὐγενείας, δυστυχῆ !... ὅταν ἄλλος μὲ προδίδῃ καγχάζων, μοῦ κατασπαράσσῃ τὴν καρδίαν γελῶν, καὶ ἔρχεται νὰ διασκεδάσῃ, ὡς εἰς θέατρον, μὲ τὰς θλίψεις μου ; ... Τὰ ὅπλα μου... σοῦ ἐπαναλέγω τὰ ὅπλα μου...

— Ὤ ! γενναῖε ἱππότα... θέλετε νὰ πεθάνετε, ὅπως κι' ὅπως ; ... Ἡ ζωὴ εἶναι πάντα ζωή, καὶ ἀφοῦ χαθῇ δὲν ξαναγοράζεται μὲ μετρητά. Θὰ ἦτο μεγάλη ἁμαρτία νὰ χαθῆτε τόσον οἰκτρά, διότι μοῦ φαίνεσθε γενναῖος καὶ ἀνδρεῖος... θεραπευθῆτε πρῶτα καλά... καὶ ἔπειτα θὰ ἔχετε πάντα καιρὸν νὰ ἀφίσετε τὸν κόσμον τοῦτον.

— Ποῦ εἶναι τὰ ὅπλα μου ;

— Παναγία Παρθένε ! ἀφοῦ δὲν αἰσθάνεσθε τὴν παραμικρὰν ἀγάπην διὰ τὸν ἑαυτόν σας, κάμετέ το τοὐλάχιστον δι' ἀγάπην ἰδικήν μου... ὁ σίδηρος τρίψε-τρίψε θὰ ἀνοίξῃ πάλιν, πρὶν περάσῃ μία ὥρα, ταὶς πληγαίς σας.

— Ὤ, τί τύχη εἶναι λοιπὸν ἡ ἰδική μου, ὥστε τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων νὰ μὲ ἐνοχλοῦν ἐπίσης ;

Ὁ διάλογος οὗτος, ὡς τὸ πλεῖστον τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν θὰ ἐμάντευσεν, ἐγένετο μεταξὺ τοῦ Ρογήρου, ὅστις καταλιπὼν τὴν μονὴν εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γίνου, καὶ τοῦ Βελτράμου, ὃν εἴδομεν τόσον φιλανθρώπως διανυκτερεύσαντα παρὰ τῷ ἑτοιμοθανάτῳ Δρεγγόττῳ. Μετὰ τοὺς τελευταίους λόγους, ὁ Ρογῆρος ἐβυθίσθη εἰς βαθυτάτας σκέψεις καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὅθεν ὁ Βελτράμος, πεισθεὶς ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διαταγήν. Δὲν εἶχε δὲ ἀπομακρυνθῇ πολὺ τῆς θύρας, καὶ ὁ Ρογῆρος σείσας τὴν κεφαλὴν ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ὡς μανιώδης ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας του, ἔλεγε. Θὰ πέσω ἐγώ, ὁ ὁποῖος οὐδ' ἐνώπιον ἀθανάτου ἔκλινα τὴν κεφαλήν, . . . θὰ πέσω τώρα εἰς τοὺς πόδας του.... Ναί, θὰ πέσω, διότι ἡ ὑπερηφάνειά μου προήρχετο ἐκ τῆς ἀθωότητός μου... Ὤ ! πῶς ἐξουθενίζει τὸν ἄνθρωπον τὸ ἔγκλημα !...

— Γενναῖε ἱππότα, ἰδοὺ τὰ ὅπλα σας. . εἶπεν ὁ Βελτράμος, εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἀλλ' ὁ Ρογῆρος, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτόν, ἐξηκολούθησε λέγων·

— Μὴ ἠθέλησα ἐγὼ τὸ ἔγκλημα ; Θὰ τὸ ἀπέφευγον καὶ ἀποθνήσκων ἔτι ... καὶ ὅμως τιμωροῦμαι δι' αὐτό... Αὕτη εἶναι ζωὴ ἄλγους... Ἡ συμφορὰ μὲ μαστίζει ὅπως φθάσω τὸ ταχύτερον εἰς τὸ τέρμα... καὶ τὸ τέρμα εἶναι ἀτιμία !...

— Τὴν πανοπλίαν σας, ἱππότα.

— Τώρα φοβοῦμαι τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ τάφου... διότι τὸ χῶμα θὰ ἔπιπτεν ἐπάνω μου, ὡς τὸ βάρος ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐπιμένει νὰ φορτωθῇ ἐπὶ τοῦ ὤμου του βάρος μεγαλείτερον ἢ ὅσον αἱ δυνάμεις του ἐπιτρέπουσιν εἰς αὐτόν... καὶ ὄχι πλέον ἑκουσίως· οὐδὲ θὰ εἶχον τοὺς αὐτοὺς καὶ πρὶν λόγους νὰ δικαιολογηθῶ ... καὶ νὰ τὸν κατηγορήσω... Πῶς δὲν θὰ εἶχον; Δὲν εἶμαι περικυκλωμένος ὑπὸ παγίδων ; δὲν μὲ ἔσυραν εἰς τὴν κόλασιν, ὡς τὸν καταδικασθέντα εἰς τὸ ἰκρίωμα ;... Ὄχι, θὰ ἐγείρω τὴν κεφαλὴν καὶ θὰ εἰπῶ αὐτῷ : ...

— Τὰ ὅπλα σας, ἱππότα, τὰ ὅπλα σας.

— Τί νὰ τὰ κάμω τὰ ὅπλα ; Ὁ ἐχθρός μου εἶναι ἀήττητος. Ἡ λόγχη καὶ τὸ ξίφος εἶναι ἀνίσχυρα κατ' αὐτοῦ. Αὐτὸς μάχεται διὰ τῆς θελήσεως... Ἡ ἰσχύς του εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς μου... ἡ τόλμη του μεγαλειτέρα... Ἡττήθην... Μακρὰν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰ ὅπλα ταῦτα, τὰ ὁποῖα χλευάζουν τὴν ἀδυναμίαν μου... διότι δὲν ὑπάρχει σῶμα ἐν τῷ κόσμῳ, μὴ δυνάμενον νὰ φθείρῃ τὴν ἀσθενῆ μου ἐπιδερμίδα...

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἱππότα,... ἀλλὰ δὲν μοῦ εἴπατε πρὸ ὀλίγου νὰ σᾶς τὰ φέρω ;

— Ἐγὼ σοὶ τὸ εἶπον ; ἤκουσες καλά ;

— Ὅλα ἐμπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ ἀφαιρέσετε χωρὶς νὰ παραπονεθῶ... ἀλλὰ τ' αὐτιά μου, ἱππότα, λίγα τέρμα πιστεύω ὅτι τὰ ἔχουν εἰς τὸν κόσμο.

Ὁ Ρογῆρος ἔμεινεν ἐν στάσει ἀνθρώπου προσπαθοῦντος ν' ἀναμνησθῇ τι, ὅπερ εἶχε λησμονήσῃ.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Καί, εὐτυχῶς, ὁ κόμης ἠρεύνα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου του, διότι ἡ Σάρρα ἐγένετο λευκοτέρα τῆς βατίστης τοῦ χιτῶνός της.

— Αἴ λοιπόν ! τί σᾶς λέγει ; δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρωτήσῃ ἡ νεαρὰ γυνή, ἧς τὸ αἷμα ἐκυκλοφόρει τόσῳ καῖον, ὥστε κατεφλέγετο.

— Μοὶ ἀναγγέλει τὴν ἄφιξίν του εἰς Bois-le-Rois, ὅπου σκοπεῖ νὰ περάνῃ τὴν παρασκευὴν σπουδαίας ἐργασίας δι' ἧς τὸν ἐπεφόρτισα.

Ἡ τόσῳ ζωηρὰ καὶ χαρίεσσα Σάρρα τὸ πρὶν σκεπτομένη ὅτι ἔμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους ἔνθα ἐπίστευεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὸν Πέτρον, ἐγένετο κατηφὴς ἀμ' ὡς εἶδε τὴν ἐλπίδα της ἀποπτᾶσαν. Κατηράσθη τὴν σπουδὴν δι' ἧς ὑπεχρεώθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν σύζυγόν της. Ἂν ὁ κόμης ἀνεχώρει καὶ ἔμενε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς Παρισίους, θὰ ἦτο ἐλευθέρα νὰ ὑπάγῃ εἰς Bois-le-Roi. Νῦν, ἔδει νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον της. Διελογίζετο μετὰ φρίκης τὰς ἠθικὰς βασάνους, ἃς ἤθελε συνεχῶς ὑφίστασθαι. Ὑπελόγισε τὰς ὥρας τῆς χαρᾶς καὶ τὰς τῆς θλίψεως ἡμέρας. Τὸ ποσὸν τῶν μὲν ἦτο πολὺ κατώτερον τοῦ τῶν δέ. Τόσῳ σπανία καὶ ἐφήμερος εὐδαιμονία ἐξαγοραζομένη διὰ τόσων ἀλγηδόνων καὶ ἀνησυχιῶν ! Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἠθέλησε, τοῦτο ἤθελεν εἰσέτι. Ἦτο παραφροσύνη; Ἀδιάφορον. Περὶ αὐτὴν εἶχεν ἀνθρώπους εὐδαιμονεστάτους. Τὸ νεαρὸν ζεῦγος Πομπεραν πάντοτε περιπτυσσόμενον καὶ κατασπαζόμενον ὡς στρουθία τὸ ἔαρ. Οὔτε μερίμνας εἶχον, οὔτε βασάνους.

Οἵα ὅμως μωρὰ διάχυσις ἐν τῷ χαρίεντι τούτῳ βίῳ! Οἵα μονοτονία ἐν τῇ σταθερᾷ ταύτῃ ἀγάπῃ! Τὸ πᾶν ἦτο ἐπιφάνεια, βάθος οὐδόλως. Ἡ καρδία αὐτῶν εἶχε πότε πάλῃ;

Ἠσθάνθησαν, ἔστω ἅπαξ τὰς διαβρωτικὰς τῶν αἰσθήσεων παθήσεις; Καὶ ἐν περιπαθεῖ μανίᾳ, ἡ νεᾶνις ἀνέκραξε. Προτιμοτέρα μία ὥρα ἔρωτος τοιούτου ἢ ὁλόκληρος βίος ἀνόστου τοιαύτης τρυφερότητος. Τί ἡδύτερον δὲ τοῦ νὰ πληρωθῇ ἡ καρδία μέθης ἀπείρου, καὶ εἶτα ν' ἀναπολῇ τις ταύτης, τῆς ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν διαρκεσάσης, μέχρι τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως;

Ἀλλὰ συνέχουσα ἑαυτήν, ὑπέκρυπτε τὴν ταραχήν της καὶ ἐδείκνυεν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῆς ξενιζομένους μειδιῶν καὶ γαλήνιον πρόσωπον.

Τὸ ἑσπέρας ἡ δεσποινὶς Δεσσυνὴ ἐνεκατέστη ἔν τινι πτέρυγι τοῦ πύργου, γειτνιαζούσῃ τῇ βιβλιοθήκῃ. Ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ διέμενε νεᾶνις οὖσα καὶ ἡ μήτηρ της.

Ἡ ἄφιξις τῆς ἀνεψιᾶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς φαιδρότητος τῶν κατοίκων τοῦ πύργου, οὐδόλως μετέβαλλε τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καὶ τὸν ροῦν τῶν διασκεδάσεων.

Ἡ Λευκὴ ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν, ἐφάνη θελκτικὴ καὶ εὐπροσήγορος ἐν τῇ ἐκπληττούσῃ πως σοβαρότητι αὐτῆς. Ἐπληροφορήθη παρὰ τοῦ θείου πῶς διέρχονται συνήθως τὸν χρόνον, ὅπως συμμορφωθῇ. Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, βλέπουσα αὐτοὺς ἁπλῶς συνδιαλεγομένους,

— Μὴ δὲν χορεύουσιν ἀπόψε; εἶπε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐξηκολούθουν φωνασκοῦντες, δηλοῦντες συνάμα ὅτι ἠδύναντο καὶ ἄλλως τὰ διέλθωσι τὴν ἑσπέραν,

— Λυποῦμαι πολὺ βλέπουσα ὅτι γίνομαι αἰτία μεταβολῆς τῶν τερπνῶν ἕξεών σας, ἐπανέλαβε. Ἄλλως, θὰ καταθέσω καὶ ἐγὼ τὰ κεφάλαιά μου.

Καί, καθήσασα πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἔπαιζε τοὺς πρώτους τόνους ὡραίου στροβίλου.

Πανταχόθεν τῆς αἰθούσης ἠκούσθησαν ἀναφωνήσεις, καὶ ζεύγη, παραχρῆμα σχηματισθέντα, ἤρξαντο τοῦ στροβιλίσματος, ὑπὸ τὰ περιχαρῆ τοῦ κόμητος βλέμματα, ὅστις, καθήμενος ἐν κλιντῆρι, ἐξηπλωμένος μαλθακῶς, παρετήρει τοὺς μόλις ἁπτοντας τοῦ δαπέδου μικροὺς πόδας, περιβαλλομένους ὑπὸ πλήθους τριχάπτων καὶ μεταξῆς, ἐν ᾧ αἱ ταχυφυγεῖς ἠχοὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀπὸ τῶν ἀναπεπταμένων παραθύρων, ἀφίπτοντο εἰς τὸν ἄνεμον τῆς νυκτός.

Ἡ Λευκὴ κακῶς ἐκοιμήθη. Ἐταράχθη ὑπὸ τῆς βαθείας σιγῆς τῆς νυκτός. Ὅλαι αἱ ἕξεις αὐτῆς εἶχον μεταβληθῆ αἴφνης. Ὁ ἐλαφρὸς βηματισμὸς τῆς ἐπιστάτιδος ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους ἀκουόμενος ἐπὶ μακροῦ διαδρόμου, μὲ τὸν φανὸν ἀνὰ χεῖρας, ὁ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ κρότος τῶν λεωφορείων, ἀφ' οὗ ἐδόνουν οἱ ὕελοι τῶν παραθύρων της, ὁ ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς τῶν συμμαθητριῶν της, κρυφίως διαλεγομένων, ὁ ἡδέως τὸν ὕπνον αὐτῆς βαυκαλίζων, πάντες οὗτοι οἱ οἰκειακοὶ θόρυβοι ἐξέλειψαν.

Τέλος περὶ τὰς δύο ὥρας τῆς νυκτὸς κατώρθωσε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἠγέρθη συγκεχυμένη ὅτι δὲν εἶχεν ἀκούσῃ δῆθεν τὸν ἐγερτήριον κώδωνα καὶ ὅτι ἐβράδυνε. Ἐμειδίασε δὲ ἰδοῦσα ὅτι διετέλει ἐν πολυτελεῖ θαλάμῳ τοῦ μεγάρου τοῦ θείου της. Ἦν ἐλευθέρα ἤδη καὶ κυρία ἑαυτῆς. Δὲν ὑπῆρχε πλέον κώδων δίδων τὸ σημεῖον τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Ἐκ τοῦ βάθους τῆς κλίνης της διέβλεπε τὴν χλοάζουσαν πόαν τοῦ κήπου. Ἐν τῷ πύργῳ, οὐδεμία κίνησις, οὐδεὶς θόρυβος ἀνήγγελλε τὴν ἐξέγερσιν τῶν κατοίκων.

Τί ἔμελλε νὰ πράξῃ ὅλην τὴν ἡμέραν; Εἰς τί θ' ἀπασχόλει τὰς ὥρας της; Πῶς δὲ ἤθελε χρησιμοποιήσῃ τὴν φιλοπονίαν της ἐν τῇ περιστοιχούσῃ αὐτὴν ἀργίᾳ; Εἰθισμένη νὰ μὴ μένῃ ἐν τῇ κλίνῃ ἅπαξ ἐξυπνήσασα, ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης, ἠμφιέσθη ἐσθῆτα τινὰ καὶ ἀνέῳξε τὸ παράθυρον. Ὁ καθαρὸς ἀὴρ τῆς πρωΐας προὐξένησεν αὐτῇ εὐφροσύνην τοιαύτην, ὥστε ἐκ προχείρου κομμωθεῖσα καὶ λαβοῦσα ἀλεξήλιον κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον ὅπως περιπατήσῃ.

Ἠσθάνθη ἄρρητον ἡδονὴν ἱσταμένη παρὰ τὴν δεξαμενὴν καὶ κατοπτριζομένη. Ἐν τῷ διαυγεῖ ἐκείνῳ κατόπτρῳ τῆς φύσεως, ἀντενακλᾶτο ἡ εἰκών της καὶ ἐξεπλήττετο βλέπουσα τὴν μορφήν της. Δὲν ἀνεγνώριζε πλέον ἑαυτὴν ὑπὸ τὴν κομψὴν ἐκείνην ἐσθῆτα, ἧς τὴν οὐρὰν ἔσυρεν ὄπισθέν της. Ἐκάθησεν ἐπί τινος ἐδράνου, καὶ ἐκεῖ, ἐν τῷ ἡλιακῷ καύσωνι, διετέλεσε ρεμβάζουσα, λουομένη ὑπὸ τοῦ ἀρωματώδους ἀέρος, εὐτυχὴς ὅτι ζῇ.

Ἡ παρὰ τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου μικρὰ θύρα, ἀνεωχθεῖσα, ἐξήγαγεν αὐτὴν τῆς νάρκης. Ἠγέρθη ἵνα μὴ καταληφθῇ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος βλέπουσα εἰσερχόμενον τὸν νέον τοῦ κοιμητηρίου, τὸν μόνον κλαύσαντα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ταφῆς τοῦ πατρός της, τὸν μόνον παραμυθήσαντα αὐτὴν κατὰ τὴν ἀλγεινὴν ἐκείνην στιγμὴν διὰ τῆς συγκινητικῆς στάσεώς του, τὸν Σεβεράκ, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς ἵππου του, ἥτις, ἔχουσα τὸν χαλινὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἐβάδιζεν ὄπισθεν αὐτοῦ τρίβουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κυρίου της.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λευκὴ ἦσαν δέκα βήματα μακρὰν ἀλλήλων. Ἐθεωρήθησαν πρὸς στιγμήν, αὕτη ἐρυθριῶσα, ἐκεῖνος ἐκπεπληγμένος. Πτοηθεῖσά πως ὑπὸ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ ἀλεξηλίου ἡ ἵππος, ὤρθωσε τὰ ὦτα, καὶ ζωηρῶς ἐποίησε δύο σκιρτήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς νεάνιδος. Πάραυτα, ὁ Σεβεράκ, ἔβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὸν χαλινόν.

— Μὴ φοβεῖσθε, δεσποινίς, εἶπε. Εἶναι ὀλίγον ἰδιότροπος, ἀλλ' ὄχι κακή.

Καὶ διὰ τοῦ μαστιγίου του, ἠπείλησεν αὐτὴν σείσασαν τὴν κεφαλὴν καὶ χραιμετίζουσαν ἡσύχως.

— Σύγγνωτέ μοι, δεσποινίς, ἂν εἰσῆλθον οὕτω, ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος. Ἐνόμιζον ὅτι μόνος ὁ στρατηγός μου, ἐγείρεται τοιαύτην ὥραν.

Προσέδεσε, ὁμιλῶν οὕτω, τὸ ζῶον εἴς τινα ἐπὶ τοῦ τοίχου προσηλωμένον κρίκον. Τὸν πῖλον δ' ἀνὰ χεῖρας ἔχων, διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσυνή. Ἐβάδιζον παραλλήλως, ἄφωνοι καὶ λίαν τεθορυβημένοι ἀμφότεροι, ὅτε ἠκούσθη ἡ συμπαθὴς φωνὴ τοῦ στρατηγοῦ.

— Ἄ! Ἄ! τὴν μικράν μου, σὺ λοιπὸν σήμερον ὑποδέχεσαι τοὺς ἐπισκεπτομένους ἡμᾶς, εἶπε. Καλημέρα, Πέτρε. Προσφιλές μοι τέκνον, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ παρουσιάσω τὸν λοχαγὸν Σεβεράκ...

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Πέτρον.

— Ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ ἡ ἀνεψιά μου.

Ὁ Πέτρος ὑπεκλίνατο βαθέως. Οἱ ὑπὸ τοῦ Φροσσὰρ λεχθέντες λόγοι, κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ὁ νέος συμβολαιογράφος τῷ ἐνεπιστεύθη τ' ἀπόρρητά του, ἐπανῆλθον εἰς τὸ πνεῦμά του. «Θὰ νυμφευθῇς καὶ σὺ μιᾷ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ἔλεγεν, ἡ Μαγδαλινὴ πρέπει νὰ ἔχῃ φίλας... Διάβολε! ἐνεθυμήθην, τὴν δεσποινίδα Δεσυνή, τὴν ἀνεψιὰν τοῦ στρατηγοῦ... Αὕτη ἔχει μεγάλην περιουσίαν, ἀληθῶς· σὺ δὲν εἶσαι μὲν πλούσιος, ἀλλ' ἀδιάφορον!» Καί τοι ἔτος εἶχε παρέλθει ἔκτοτε, ἤκουεν ὅμως τὴν φωνὴν τοῦ Φροσσὰρ εὐκρινῶς. Ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Λευκῆς. Εὐκίνητος καὶ θελκτικὴ ἠρείδετο εἰς τὸν βραχίονα τοῦ θείου της. Ἦν ὠχρά πως, ἕνεκα τοῦ κεκλεισμένου βίου, ὃν εἶχε διέλθει ἐν τῷ μοναστηρίῳ. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Σάρρας ἡ ἀντίθεσις ἦτο ἐπαισθητή. Ἡ χρυσόκομος γυνή, σθεναρά, ζέουσα, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους καὶ προκλητικὰ χείλη, ἐξήγειρε τὴν ἰδέαν μανιώδους πάθους.

Ἡ ξανθόκομος νεᾶνις, λεπτοφυὴς καὶ δειλή, μὲ ρεμβώδεις ὀφθαλμοὺς καὶ ἤρεμον στόμα, ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ οὐράνιον καὶ αἰώνιον ἔρωτα.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐσκέφθη ὅτι μεταξὺ τῆς νεάνιδος καὶ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἄλλο ἀνυπέρβλητον χάσμα ἢ ἡ διαφορὰ τῆς περιουσίας. Ἡ Σάρρα... ἡ ἀπαιτητικὴ καὶ ἐπιτακτικὴ Σάρρα, ἡ εὐόργητος καὶ ἱκανὴ πᾶσαν τρέλλαν νὰ διαπράξῃ γυνή.

Ἡ σφαῖρα, ἣν προσέδεσεν εἰς τὸν πόδα τοῦ Σεβεράκ, ἦτο πολὺ βαρεῖα, ἵνα τὴν σύρῃ. Πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του, πόσα κωλύματα ἦν ἠναγκασμένος νὰ ὑπερνικήσῃ!

Διήρχετο ὥρας ἀπογοητεύσεως, καθ' ἃς ἔβλεπεν ἑαυτὸν δέσμιον, ἄνευ ἐφικτῆς ἐλπίδος ἀπαλλαγῆς. Νὰ νυμφευθῇ; Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀπουσιάσῃ ἐπί τινας μόνον ἡμέρας χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ εἰς σφοδρὰς ἐπιπλήξεις!

Καὶ ὅμως, εὑρίσκετο ἀπέναντι αὐτοῦ, ἡ νεᾶνις περὶ ἧς ὡμίλησε καὶ ἐσκέφθη δι' αὐτὸν ὁ φίλος. Τὰ πάντα αὐτῇ ἦσαν ἀξιολάτρευτα. Ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀγνότητος.

Ὁ Σεβεράκ ἐφαντάσθη αὐτὴν διατε-

λοῦσαν ἐν τῷ μικρῷ κήπῳ τοῦ Bois-le-Roi, παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Πόσον ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη γυνὴ θὰ ἠγάπα αὐτήν! Πολλάκις ἔλεγεν αὐτῷ:

— Πότε λοιπὸν θὰ γείνω πενθερά; Εἶμαι πλέον γραία. Ὁ πατήρ σου, ἀποθανών, ἄφηκε μέγα κενὸν ἐν τῷ βίῳ μου. Πλήρωσον λοιπὸν αὐτὸ δι'ἐγγόνων.

Ἀλλ'ἦτο ὄνειρον δυσπραγματοποίητον. Ἡ Σάρρα τῷ ἀπηγόρευε τὴν ἤρεμον ταύτην εὐδαιμονίαν.

Ἐβάδιζε βραδέως, παραδεδομένος εἰς τὰς σκέψεις ταύτας, ἀκολουθῶν τῷ κόμητι καὶ τῇ ἀνεψιᾷ καὶ συγκεχυμένως ἀκούων τῆς διαλέξεως αὐτῶν.

— Ἀκούσατε, Σεβεράκ, ἐπρογευματίσατε ἤδη, ὑμεῖς; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς θεωρῶν τὸ ὡρολόγιόν του. Εἶναι ἡ ὀγδόη καὶ ἡμίσεια. . . Ἄγομεν εἰς τὸ ἑστιατόριον. . . Τί τρώγεις τὴν πρωΐαν, σύ, κόρη μου; Εἰς τὸ μοναστήριον ζῆτε ὡς γαλαῖ. Λαμβάνετε σοκολάταν, αἴ! μὲ γάλα; Αἴ, λοιπόν, τόρα θὰ ἴδῃς αὐτὸ τὸ γάλα ... Εἶναι τῶν ἀγελάδων μου... Ὁ Μερλὼ λέγει, ὅτι δύναται νὰ πωληθῇ πρὸς εἴκοσι φράγκα ἡ λίτρα. Ὑπερβολὴ μέν. . . ἀλλ' εἶναι ἐξαιρετικόν!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Σάρρα οὐδόλως προσεπάθησεν ὅπως ὁ Σεβεράκ μείνῃ εἰς τὸν πύργον.

Ἀφοῦ εἰργάσθη, περιεπάτησε, διελέχθη καὶ ἔπαιξε τὸ Lawn-Fennis περὶ τὰς πέντε ἔλαβεν ἄδειαν ἀποχωρήσεως, θέλων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Bois-le-Roi, ἵνα μὴ ἀφήσῃ τὴν μητέρα του νὰ γευματίσῃ μόνη.

Εἰς τὴν τράπεζαν, καθήμενος ἀπέναντι τῆς γραίας μητρός του, ὡμίλησεν ὀλίγον, ἀναπολῶν ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, περιδεὴς ἤδη ἐπὶ τῇ ἐντυπώσει, ἣν ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ παρήγαγεν αὐτῷ, καὶ ἐρωτῶν ἑαυτὸν μετ' ἀγωνίας, ἐὰν ἔμελλε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Οἵα παραφροσύνη θὰ ἦτο, ἐσκέπτετο καπνίζων σιγάρον, ν' ἀποβῇ τις ἐρωτόληπτος τῆς νεάνιδος ταύτης! θὰ ἔπιπτεν, ἐκ προθέσεως, εἰς τοὺς ὄνυχας τῆς δυστυχίας.

Δὲν εἶχε λοιπὸν τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ.

Ἦτο βεβαρημένος ὑπὸ τοῦ διαπραττομένου ἐγκλήματος, καὶ ὤφειλε νὰ μένῃ πιστὸς τῇ συνενόχῳ αὐτοῦ, ἀφ'ἧς ἤρτητο δι'ὅλου τοῦ βίου.

Τὸ λογικὸν ἐπέταττεν αὐτῷ ν' ἀνακρούσῃ πρύμναν ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσυνή, καὶ ἡ εὐθύτης νὰ φεισθῇ τῆς διαταράξεως τῆς καρδίας της.

Ὅθεν ἀπεφάσισεν νὰ μὴ μένῃ ἐφεξῆς εἰς Καναλὲλ ἢ κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς ἐργασίας ἀπαιτούμενον χρόνον, καὶ ν'ἀποφεύγῃ πᾶσαν εὐκαιρίαν δυναμένην νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς συνάντησιν μετὰ τῆς Λευκῆς.

Ἐπί τινας ἡμέρας διετέλεσε πιστὸς εἰς τὸν λόγον του.

Μετέβαινε τὴν πρωΐαν, εἰσήρχετο εὐθὺς εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ στρατηγοῦ, καὶ τῆς ἐργασίας περαιουμένης, ἀνεχώρει διὰ Bois-le-Roi. Πλὴν ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ ταραξῇ τὰ σχέδιά του καί, σχεδὸν καθ' ἑκάστην, διερχόμενος τὴν αὐλήν, ἀπήντα τὴν νεάνιδα παρὰ τὴν μαρμάρινον δεξαμενήν. Αὕτη ἐκάθητο κρατοῦσα βιβλίον.

Ἵνα ἀφικνῆται εἰς τὸν σταῦλον, ὁ Πέτρος ὤφειλε νὰ διαβαίνῃ πρὸ αὐτῆς καὶ μὲ ὕφος ἀδιάφορον, καὶ σπεῦδον βῆμα, ἐχαιρέτιζεν αὐτήν, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἴσως, ἂν ὀλιγώτερον ἐδυσπίστει εἰς ἑαυτόν, θὰ ἐξηκολούθει νὰ διέρχηται τὰς ἡμέρας του εἰς Καναλέλ, ἔστω καὶ ἂν τὸ αἴσθημα, ὅπερ πρὸς τὴν Λευκὴν ᾐσθάνετο, ἦτο ἁγνῆς καὶ ἁπλῆς φιλίας. Ὧν ὅμως μακρὰν αὐτῆς, ἐσκέπτετο πάντοτε περὶ αὐτῆς, καὶ διὰ λοξῆς ὁδοῦ, ἡ νεᾶνις ἠδυνήθη νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν του. Ἤδη χωρὶς νὰ τὸ γινώσκῃ ἠρᾶτο αὐτῆς.

Ἔχαιρε δ' ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ σταθερότητι καὶ προφυλάξει του καὶ δὲν ἐννόει ὅτι πᾶσα προσπάθεια, ἣν ἐποίει ὅπως ἀποκρούῃ τὴν ἐπίδρασιν τῆς δεσποινίδος Δεσυνή, ἐπαγίου τὴν ἰσχὺν ἣν αὕτη εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ.

Δὲν ἠδύνατο ὅμως ν' ἀποφύγῃ τοῦ νὰ ἔρχηται καὶ γευματίζῃ ἐνίοτε εἰς Καναλέλ.

Ἐν αὐτῷ ἐπίσης ἐνεκατέστησαν ὁ Μερλὼ μετὰ τῆς θυγατρός του. Ὁ δὲ Φροσάρ, ὃν ἡ κόμησσα προσεκάλει, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ εἵλκυε τὸν Σεβεράκ διὰ τοῦ φίλου του, ἔκραζε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ βοήθειαν.

Οὐδέποτε ὁ γέρων στρατιώτης ἐφάνη τόσῳ ἀποτρόπαιος. Ἀφ' ὅτου ἠναγκάσθη νὰ ἐξαγάγῃ τὴν Μαγδαληνὴν τοῦ μοναστηρίου. δὲν ἔπαυε νὰ γογγύζῃ. Ἡ Μαγδαληνὴ λοιπὸν ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τοῦ ἀντιπερισπασμοῦ ὃν ἐπήνεγκεν ὁ Φροσσάρ.

Ἡ θελκτικὴ κόρη, μετ' ἄκρας πραότητος, ὑφίστατο τὸν χολώδη χαρακτῆρα τοῦ συνταγματάρχου, ὑπείκουσα εἰς τὸν δεσποτισμόν του καὶ ἐν ὑπομονῇ δεχομένη τὴν ζηλότυπον ἐπαγρύπνησιν, ἣν ἐπ' αὐτῆς ἐξήσκει.

Ὁ Φροσσάρ, ἀποφασίσας τὰ πάντα νὰ ὑποφέρῃ ἐκ τοῦ πατρός της, ὃν ἠγάπα, ἔδειξεν ἀγγελικὴν καρτερίαν, εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτοξευόμενα σκώμματα.

Ὁ Πέτρος ἐν τούτοις ἀπεφάσισεν ἤδη νὰ ἔρχηται εἰς τὸν πύργον, ἀλλ' ἦτο τόσῳ μελαγχολικός, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ κόμης ἀνησύχει. Ἠρώτησε τὸν νεανίαν, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ. Εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις του ὁ Σεβεράκ ἀπεκρίνατο ὅτι οὐδὲν εἶχε, καὶ ὅτι ἦτο ὡς συνήθως.

Ἡμέραν τινά, καθ'ἣν ὡμίλουν περὶ τῆς κατηφείας αὐτοῦ καὶ ἀνηρεύνων τὰ αἴτια, ἡ Λευκὴ εἶπε τ' ἀκόλουθα:

— Δὲν ἠξεύρετε ὅτι πλησιάζωμεν εἰς τὴν 14 Αὐγούστου.

— Αἴ καλά! εἶπεν ὁ στρατηγός, τί κοινὸν ἡ 14 Αὐγούστου δύναται νὰ ἔχῃ μετὰ τῆς μελαγχολίας τοῦ....

Δὲν ἐπέρανε τὸν λόγον καὶ ἐγένετο καταπόρφυρος.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς μάχης τοῦ Borny ἐπανῆλθεν αὐτῷ ζοφερὰ καὶ φρικώδης. Ἀνεπόλησε τὴν πρὸς Verdan πορείαν, καθ' ἣν μακρόθεν ἐκ τῶν ὄπισθεν, ἀντήχει, λυσσωδῶς, ὁ πυροβολισμὸς τοῦ στρατηγοῦ Σεβεράκ μαχομένου κατὰ τοῦ στρατάρχου Ricimnetg.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ κόμης, ἅμα δὲ καὶ περίεργον ὅτι, μόνη ἡ ἀνεψιά μου μεταξὺ ἡμῶν ἐσκέφθη περὶ τοῦ συμβάντος τούτου... Ἀλλὰ τίς σ' ἐπληροφόρησε τόσον καλῶς τὰ τοῦ Σεβεράκ; προσέθηκε.

Ἡ Λευκὴ ἐσίγα, οἱ ὀφθαλμοί της ἐφαίνοντο αἰτοῦντες τὴν βοήθειαν τῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις λαβοῦσα ζωηρῶς τὸν λόγον:

— Ἐγώ, στρατηγέ, ἥτις ἤκουσα διηγούμενα πολλάκις ὑπὸ τοῦ πατρός μου ὅλα τὰ στρατιωτικὰ κατορθώματα τοῦ τελευταίου πολέμου, καὶ ἀφηγήθην αὐτὰ εἰς τὴν Λευκήν.

— Λαμπρὰ εἶπεν, ὁ Μερλώ. Ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Γαλλίας, κορίτσια καὶ ἀγόρια, ἔπρεπε νὰ μανθάνουν νὰ διαβάζουν τὰ στρατιωτικὰ δελτία Ἂν ὁ οὐρανὸς ἤκουε τὰς εὐχάς μου καὶ μοῦ ἔδιδε ἀρσενικὸ παιδί... θὰ τὸ ἔκαμνα τέλειο στρατιώτη.

Ἀλλ' ἐὰν ὁ στρατηγὸς ἠρκέσθη εἰς τὴν παρὰ τῆς Μαγδαληνῆς δοθεῖσαν ἐξήγησιν, ἡ Σάρρα, ἧττον εὔπιστος, οὐδεμίαν τῶν τῆς Λευκῆς ἐντυπώσεων ἀπώλεσεν.

Ἐν τῇ μολις συνεχομένῃ συγκινήσει τῆς νεάνιδος, ἡ κόμησσα διεῖδε τὸ ἀληθὲς αἴτιον τῆς τοῦ Σεβεράκ κατηφείας. Εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ἀφ'ὅτου ἡ Λευκὴ ἐνεκατέστη ἐν τῷ μεγάρῳ, ὁ Πέτρος ἀπεμακρύνετο αὐτῆς.

Ἔρριψεν ἐκ νέου ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Δεσυνὴ ὀξυδερκὲς βλέμμα, ἀλλ' εἶδεν αὐτὴν ἤρεμον καὶ προσέχουσαν ἀδιαφόρως εἰς τὸ κέντημά της. Ἐκ τῆς βιαίας ὅμως κινήσεως τῶν βλεφάρων της, ἐμάντευε τὴν ταραχήν της.

— Περὶ αὐτοῦ σκέπτεται, εἶπε. Τὸν ἀγαπᾷ ἄρά γε;

Τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τοὺς κροτάφους, πληρῶσαν τὴν καρδίαν της, αἱ δὲ χεῖρες της ἐπάγησαν. Ἠγέρθη ἀποτόμως, νομίζουσα, ὅτι ὁ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ ἀὴρ ἦν μεμολυσμένος, ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἵν' ἀναπνεύσῃ καθαρώτερον.

Ἀνεψύχθη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῆς νυκτός, ἀνεκουφίσθη πως ὑπὸ τοῦ πιέζοντος αὐτὴν βάρους καὶ ἠδυνήθη νὰ σκεφθῇ.

Δεδεμένη διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ ἀθεμίτου ἔρωτός της, οὐδέποτε ἐφαντάσθη ὅτι δύναται νὰ χωρισθῇ τοῦ Πέτρου, ἢ νὰ παύσῃ τοῦ ἀγαπᾷν αὐτόν.

Πᾶσα ἡ θέλησίς της, πᾶσα ἡ ἐπιδεξιότης της ἔτεινον μέχρι τοῦδε εἰς τὸ ἐξευρίσκειν τὰ μέσα τοῦ νὰ βλέπῃ αὐτόν. Τὰ πάντα ἦν ἱκανὴ νὰ μετέλθῃ, ὅπως τηρῇ αὐτὸν παρ' ἑαυτῇ.

— Ἡ ζωή του μοὶ ἀνήκει, ἔλεγεν Οὗτος εἶναι ὁ ἀληθὴς σύζυγός μου. Ἡμέραν τινὰ ἔσομαι ἐλευθέρα καὶ θέλω συζευχθῇ αὐτόν.

Ὑπελόγισε ψυχρῶς τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κόμητος ὑπάρχουσαν διαφορὰν τῆς ἡλικίας. Τεσσαράκοντα ἔτη! Δὲν εἶχε μέλλον πλέον! Ἂν ὅμως ὁ Πέτρος ἔμελλε νὰ ἐρασθῇ ἄλλης γυναικός;

Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ὁ δεσποτισμός, ὃν ἐπ' αὐτοῦ ἐξήσκει, δὲν ἦτο σταθερός, διότι

κατέκτησεν, ὑπέταξεν αὐτὸν συνεπείᾳ μεγάλου ἀγῶνος.

Πρό τινων δ' ἑβδομάδων ὁ Πέτρος ἀντέτασσεν ὑπόκωφον ἀντίστασιν εἰς τὰς θελήσεις της. Καὶ ἐκείνη ἡ κατήφεια, ἣν πανταχοῦ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ; Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ὅπως ἀποκαλύψῃ τὰς ἀπαρρήτους σκέψεις του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐξηκολούθει νὰ ποιῇ παρατηρήσεις. Πολλὰ γεγονότα, τέως διαφυγόντα αὐτήν, τῇ ἐφάνησαν ἐλάχιστα, λαμβανόμενα μερικῶς, ἐπίφοβα ὅμως συνενούμενα.

Ὥστε, ὁσάκις ὁ Σεβεράκ ἦν ἐν τῇ αἰθούσῃ, αὕτη ἐκάθητο πλησίον τῆς δυάδος τῆς ἀποτελουμένης ὑπὸ τῆς Λευκῆς καὶ τῆς Μαγδαληνῆς, συνδιαλεγομένη μὲν μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς, θεωροῦσα δὲ τὴν Λευκήν.

Ἐκ τῶν τοῦ πύργου θαμώνων εἰς μόνον τὸν Σεβεράκ εἶχεν ὁ Μερλὼ ἐμπιστοσύνην. Ἠγάπα πολὺ τὸν αὐστηρὸν ἐκεῖνον νεανίαν, τὸν τόσῳ διαφέροντα τῶν ὁμιλήκων του. Καὶ ὅτε ἡ κόμησσα, ἀχθομένη ἐπὶ τῇ παρατεινομένῃ συνδιαλέξει τῆς τριάδος, ἔλεγεν, εἰς τὸν πατέρα τῆς Μαγδαληνῆς:

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ θυγάτηρ σας, συνταγματάρχα; Τὴν ἀφήνετε εἰς τὴν διάθεσίν της:

— Μπά! ὄχι, ἀπεκρίνετο ἡσύχως, εἶναι μετὰ τῆς δεσποινίδος Δεσυνὴ καὶ τοῦ Σεβεράκ εἰς τὸν ἐξώστην.

Ἡμέραν τινά, ὁ κόμης ἠθέλησε νὰ ὑπάγωσιν ἔφιπποι μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς εἰς περίπατον.

Ἐζήτησε λοιπὸν ἡμερόν τινα ἵππον διὰ τὴν νεάνιδα. Ἀλλ' εἰς τοὺς σταύλους του εἶχε τοιούτους ζωηροὺς καὶ δυσηνίους.

Ἤχθετο δὲ διότι ἤθελεν ἀναγκασθῇ νὰ καταφύγῃ εἰς τοὺς ἱπποκράτας, εἰς οὓς οὐδεμίαν εἶχεν ἐμπιστοσύνην.

— Αὐτοὶ οἱ διαβολοϊπποποῶλαι, ἔλεγε, σᾶς πωλοῦν ἓν ζῶον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἥμερον ὡς ἀρνίον. Καὶ ἐπὶ δεκαπέντε μὲν ἡμέρας πάντα βαίνουσι καλῶς, τὴν δεκάτην ἕκτην ὅμως, ἄρχονται αἱ ἰδιοτροπίαι του καὶ σᾶς ρίπτει κατὰ γῆς. Ἤθελον μίαν μικρὰν ἡμέρον ἵππον, ἥτις νὰ εἶναι πειθήνιος.

Τῇ ἐπαύριον ὁ Σεβεράκ ἔπεμψε τῷ στρατηγῷ τὴν ἵππον του, ἣν τόσον ἠγάπα καὶ ἥτις ἠκολούθει αὐτῷ τρίβουσα τόσῳ χαριέντως τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Οὐδενὶ παρεχώρει αὐτὴν πρὸς ἵππευσιν.

Εἷς λόγος ὅμως τοῦ στρατηγοῦ ἤρκεσεν ὅπως τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Λευκῆς.

Αὕτη ἠγάπα πολὺ μικράν τινα κύνα Fane, ἀνήκουσαν τῷ θείῳ παραλαμβάνοντι αὐτὴν εἰς τὴν ἐν τῇ πεδιάδι θήραν. Ἡ νεᾶνις οὐδέποτε ἐξήρχετο ἄνευ αὐτῆς.

Ὁ Σεβεράκ λοιπὸν ἐλάμβανεν ἰδιάζουσαν ἡδονὴν θωπεύων τὴν νοήμονα κεφαλὴν τοῦ ὡραίου ζώου, ὅπερ, ἐξοικειωθέν, ἅμα τὸν ἔβλεπεν, ὥρμα διαγράφον περὶ αὐτὸν κύκλους καὶ ὑλακτοῦν ἐκ χαρᾶς.

Ὥστε καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου, προὐδίδετο τὸ ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος Δεσυνὴ ἐνδιαφέρον τοῦ Πέτρου.

Διότι δὲν ἀνθίστατο πλέον. Τετέλεσται, δὲν ἐδέσποζε πλέον τῆς καρδίας του.

Τὰ πάντα εἵλκυον αὐτὸν πρὸς τὴν Λευκήν, καὶ ὅσῳ ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ ὅτι ἦτο ἀφροσύνη νὰ ἐρᾶται αὐτῆς, τόσῳ προσέκειτο αὐτῇ καὶ τὴν ἐλάτρευε.

Ἡ ἀγνότης τοῦ χαρακτῆρος, ἡ μετριόφρων συμπεριφορά, ἡ ἀξιοπρεπὴς διάλεξίς της, ἦσαν τόσα θέλγητρα, καθ' ὧν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ. Ἐσαγηνεύθη ὑπ' αὐτῆς.

Δὲν ἐτόλμα πλέον νῦν νὰ πλησιάσῃ τῇ Σάρρᾳ. Πρὸ τῆς ἀθῴας καὶ ἁγνῆς παρθένου, ἐφοβεῖτο νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν ζέσεως καὶ πάθους ἔμπλεων γυναῖκα.

Ἔτρεμε μὴ ἓν βλέμμα τῆς Σάρρας τοὺς προδώσῃ, μὴ εἰς λόγος ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον.

Ἠρυθρία, ἠσχύνετο, προὐτίμα ν' ἀποθάνῃ ἢ τὸ φρικῶδες ἀπόρρητον νὰ γνωσθῇ τῇ δεσποινίδι Δεσυνή. Οὐδέποτε ἠσθάνθη τὰς τύψεις τῆς ἀτιμίας του, ὅσον ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς Λευκῆς.

Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ διαυγὲς βλέμμα τῆς νεανίδος ἔμελλε νὰ μαντεύσῃ τὰ πάντα. Καὶ ὅτε ἡ Σάρρα διηυθύνετο πρὸς αὐτόν, ἱδρὼς ἀγωνιώδης περιέρρεε τὸ μέτωπόν του.

Ἐν τούτοις ἦγον εὐχάριστον βίον ἐν τῷ πύργῳ. Οἱ προσκεκλημένοι ἤρχοντο τὸ Σάββατον κατὰ σειράν, ἀνέβαινον δὲ καὶ κατέβαινον τὰς κλίμακας σπεύδοντες θεράποντες, φέροντες μεγάλα κιβώτια, καὶ ἄλλα παρεπόμενα αὐτοῖς, καὶ θύραι ἐκρούοντο καὶ ἐκφωνήσεις ἠκούοντο μετ' ἀγαλλιάσεως.

— Ἄκουσε! Τὸ δωμάτιόν μου εἶναι πλησίον τοῦ ἰδικοῦ σου; θὰ δυνάμεθα νὰ καπνίζωμεν λοιπὸν ἓν σιγάρον ὁμοῦ πρὶν πλαγιάσωμεν.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ θάλαμος τῆς γυναικός σου;

— Εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν.

— Ὑπάρχει μεγάλη περιποίησις καὶ ἡσυχία ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ.

— Διάβολε; ἀλλ' ἂν δὲν εἶναί τις ἥσυχος εἰς τὴν ἐξοχήν... Τότε... Καὶ οὕτω διήρχοντο τὰς ἡμέρας ἐν διασκεδάσεσι καὶ εὐωχίαις, ἐν χοροῖς καὶ ὀργάνοις τερπόμενοι. Ἐνίοτε μετὰ τὸ πρόγευμα αἱ γυναῖκες, πολυτελῶς ἠμφιεσμέναι, ἐκάθηντο ἐν λαμπροῖς ὀχήμασιν, οἱ δὲ ἄνδρες ἔφιπποι ἐξήρχοντο εἰς ἐκδρομήν, ἐν τῷ μέσῳ γελώτων καὶ ἀναφωνήσεων.

Ἀφικόμενοι εἰς Francart ἔπινον ὡς ἀναψυκτικὸν ζύθον pale-ale τρώγοντες κεράσια, ἅτινα ἔφερον αὐτοῖς ἐν καλάθῳ. Ἡ κυρία Πομπεραν παρεκάλει τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν αἰωρήσῃ ἐπὶ τῆς αἰώρας, ρηγνῦσαν κραυγὰς ἐκ τρόμου, ὅταν αἱ κινήσεις ἦσαν σφοδραί. Ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ περιεπάτουν διαλεγόμεναι διὰ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἀφθονίας τῶν λόγων ἰδίας εἰς νεάνιδας. Ὁ δὲ Μερλώ, κρατῶν ἀπό τινος κομβίου τὸν Φροσσάρ, ἵνα μὴ τοῦ διαφύγῃ, ἐπανελάμβανεν αὐτῷ δι' εἰκοστὴν φοράν, βροντοφώνως ἱστορίαν βασανίζουσαν πράγματι τὸν δυστυχῆ συμβολαιογράφον.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ Ϛ')

Σύγκειται ἐκ **450 πυκνῶν σελίδων**, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀξεικονίζεται ἐν σμικρῷ ἡ φιλολογικὴ καὶ κοινωνικὴ φυσιογνωμία τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' **60 λαμπρῶν εἰκόνων** φωτοτυπικῶν, ἐπίτηδες κατασκευασθέντων ἐν Λειψίᾳ καὶ Παρισίοις· —Περιέχει ὑπὲρ τὰ **100 ἄρθα καὶ διατριβάς**, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἤτοι: *διηγήματα, ἠθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραμάτια, διαλογάς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλαθύρματα, γνωμικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελοιογραφικὰς παραστάσεις*, κλπ. κλπ. — **Συνεργάται ὑπὲρ τοὺς 50**, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας.—Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891

ἤτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων Ἑλλήνων.

Εἰς τὸ *Ἡμερολόγιον* τοῦ κ. Σκόκου συγκεντροῦται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἕλληνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδας τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῷ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ 5

Διὰ τὰς ἐπαρχίας

Χαρτόδετον φρ 3 50. — Χρυσόδετον φρ 4.50

Ἡ Διεύθυνσις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν της ἀναδεχέται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ *Ἡμερολόγιον* τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ 10.

ΠΙΑΝΟ κομψότατον καὶ στερεώτατον, ἄνευ οὐρᾶς, ΠΩΛΕΙΤΑΙ, ἐν ὁδῷ Πειραιῶς, ἀρ. 14 εἰς συγκαταβατικὴν τιμήν.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10.*